

РЕШЕНИЕ

№ 25618

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 30.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **8797** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба от „ЙОГАТАЙМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от управителя С. И., чрез адв. Д. Ц. срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № F777218/26.07.2024 г. на директора на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., с която е наложена принудителна административна мярка-запечатване на търговски обект, находящ се в [населено място],[жк], [улица] стопанисван от търговското дружество и забрана за достъп до него за срок от 14 (четиринадесет) дни, на основание чл. 186, ал.1, б. „Б“ и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че констатациите изложени в нея не съответстват на обективните факти при проверката, че същата е издадена в несъответствие с целта на закона, както и че не е обоснована относно продължителността на срока, за който е наложена мярката. Жалбоподателят моли съда да отмени заповедта. В съдебно заседание по делото чрез пълномощника си поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира присъждане на направените разноски.

Отговорникът – Директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП- С., издал оспорената ЗППАМ в съдебно заседание по делото, чрез процесуалния си представител

юрисконсулт К. оспорва жалбата. Изпраща административната преписка по издаване на заповедта. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена, не изпраща представител.

След като се запозна със становищата на страните и с приетите по делото доказателства, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, съдът намира следното:

Административното производство по издаване на обжалвания акт е започнало по повод извършена проверка на 03.07.2024г. на „ЙОГАТАЙМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], във връзка с Резолюция за извършване на проверка № П-22221424040548-ОРП-001/29.02.2024г., като е било установено, че в търговски обект, находящ се в [населено място],[жк], [улица] през месец 02.2024г. е бил проведен курс по въздушна йога за преподаватели, плащането за който е било извършено по банков път на цялата сума или минимум 100 лв., доплащане на място.

На 23.02.2024 г. сумата от 950 лв. описана като „приходи от продажби“ е внесена от управителя на дружеството по банковата му сметка с основание „захранване на сметка“. Курсът е проведен в студио, стопанисвано от „СолАрт“ ЕООД, за което е бил сключен договор за наем на недвижим имот от 15.07.2023 г. със срок на действие 3 години, като е било уговорено наем на залата почасово за провеждане на курсове, обучения и др. Установено е било на 26.07.2024 г., че „ЙОГАТАЙМ“ ЕООД няма регистрирани фискални устройства за управление на търговската си дейност при извършване на продажби на услуги и приемане на плащания в брой.

Направен е извод, че „ЙОГАТАЙМ“ ЕООД в качеството на данъчно задължено лице по смисъла на чл.3 от ЗДДС и чл.3 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МВ, е извършило доставка на услуга и е приело плащане в брой в размер на 950 лв., за което не е издало фискална касова бележка от фискално устройство, а са внесени от управителя на дружеството по банковата сметка на дружеството, описани като „приходи от продажби“. Същото е пието за нарушение на чл.7, ал.2 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МВ, вр. с чл.118, ал.4 от ЗДДС.

За установените факти и обстоятелства е съставен и АУАН №F773818/08.07.2024г., съставен от И. И. В. – главен инспектор по приходите ТД- С., при ЦУ на НАП, въз основа на който е издадено НП № F781312- F777218/30.07.2024г. от Х. Б. М. -Зам. Директор на ТД на НАП-С., с което е наложена административна санкция в размер на 8000 /осем хиляда/ лева, приложено към административната преписка.

Отделно от него, възприемайки изцяло констатациите и изводите на проверяващите, директорът на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП- С. е издал Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № F777218/26.07.2024г., с което е наложена ПАМ на основание чл. 186, ал.1, б. „Б“ от ЗДДС, е наложил ПАМ - запечатване на търговски обект находящ се в [населено място],[жк], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до него за срок от 14 (четирнадесет) дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът от правна страна приема следното:

Заповед за налагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл. 186, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по

приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Видно от представената на л.70 по делото Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. (т. 1.) на изпълнителния директор на НАП, директорите на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП са определени да налагат ПАМ запечатване на обект по чл. 186 от ЗДДС, поради което заповедта е издадена от компетентен орган - директор на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП – Р. Г. Я..

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В конкретния случай съдът приема, че жалбоподателят е извършил доставка на услуга и е приел плащане в брой в размер на 950 лв., за което не е издал фискална касова бележка от фискално устройство, а сумата е внесена от управителя на дружеството по банковата сметка на дружеството, описани като „приходи от продажби“. Този факт се установява от събраните писмени доказателства по делото. Същото е отразено и в протокола за извършена проверка от дата 28.06.2024 г.

Неиздаването на надлежен документ за получено плащане при осъществена продажба - фискален бон, касова бележка от кочан или удостоверителен знак за продажба, е предвидена в закона предпоставка за налагане на принудителната административна мярка по чл. 186 от ЗДДС. Принудителната административна мярка е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен - надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС. Мярката запечатване на търговски обект има превантивно действие, а именно да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя. Следва да се има предвид, че във всички случаи изводът, че съществува такава възможност трябва да е мотивиран и фактически обоснован от конкретни обективни дадености, от които може да се изведе обоснован извод, че нарушителят може да извърши друго административно нарушение. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от орган по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания. По аргумент от разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган съобразно преследваната от закона цел. Единствено въпросът, свързан с правомощието на административния орган за определянето на срок на налагане на мярката се решава в условията на оперативна самостоятелност, с оглед на което следва да бъде изследвано дали при определянето на същия е съобразена целта на закона. В този смисъл е и практиката на ВАС/ Решение № 6920 от 09.06.2016 г. по адм. д. № 2561/2015 г. на ВАС и др.

В случая определеният срок за налагане на ПАМ е 14 дни., т. е същата е под средния размер предвиден в закона. Съдът обаче следва да съобрази тълкуването, дадено от Съда на ЕС в Решение на СЕС по дело C-97/21 г. В тази връзка следва да бъде отчетен фактът, че по делото е установено, че за същото нарушение е издадено наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 8000 лв. Ограничението на администрацията за издаване на утежняващия индивидуален административен акт следва от избора ѝ да кумулира два вида административна принуда – налагане на ПАМ с оспорената заповед и издаденото НП.

Приложеното наказателно постановление е доказателство за наличие на паралелното административно-наказателно производство против дружеството за ангажиране на неговата административно-наказателна отговорност при един и същ пораждащ правомощието за осъществяване на принудата фактически състав. Допускащата кумулирането на мерките на административна принуда за неизпълнение на едни и същи данъчни задължения национална правна уредба е приета за несъвместима със съюзното право с решението на СЕС по дело C-97/21. Макар, че държавната принуда при издаването на наказателно постановление и налагането на ПАМ е насочена към различни цели, то като краен резултат се е достигнало до кумулиране на двете мерки с наказателноправен характер. Съдът на ЕС в т. 56 от Решение по дело C-97/21 посочва, че принципът на пропорционалност изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от приложимата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели. В случая в хода на настоящето производство не е доказано спазване на принципа на съразмерност, което е основание за отмяна на акта. (Решение № 1252 от 5.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7897/2023 г., I о. Решение № 1253 от 5.02.2024 г. на ВАС по адм.д. № 7116/2023 г., VIII о., Решение № 1277 от 5.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7934/2023 г., VIII о. и др).

По изложените съображения обжалваната заповед за налагане на ПАМ е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 186, ал. 4 ЗДДС във връзка с чл. 143, ал. 1, чл. 144 АПК, във връзка с чл. 80 ГПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски в общ размер на 50 лв., заплатена държавна такса.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 71-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ЙОГАТАЙМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от управителя С. И., чрез адв. Д. Ц., Заповед за налагане на принудителна административна мярка № F777218/26.07.2024 г., издадена от орган по приходите, на длъжност - директор на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ЙОГАТАЙМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от управителя С. И., сумата от 50 (петдесет) лева- разноски по делото. Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните.

Съдия:

